

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 182. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708762963088/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Jeg har éngang sagt Dig, at jeg *ikke* har mange Damebekendtskaber! Nu har jeg Dig! –

Hun knugede hans Haand. Fru Funch saa' til Siden. Gerhard fiskede et Par Smaa historier frem – Anekdoter – Nonsens – og afleverede dem. Tavshed faldt paa. Atter blev Annette underholdende – og atter blev man tavs.

Saa var de hjemme.

Han lod Vognen holde udenfor Huset og fulgte Damerne op.

Skal vi tænde Lys? spurgte Annette. Vil Du ikke sidde lidt ned – Du maa være træt – vil Du have en Kop The? ...

Anna Funch bød Godnat. Men først vilde Gerhard ind og se sin lille Yndling. Han bøjede sig over den sovende Dreng, hvis Hoved skinnede lyst i Skumringen. Han kyssede den lille buttede Haand – kyssede den gentagne Gange; Hovedet vendte sig. Aa, jeg vækker ham da ikke! sagde Gerhard, trykkede Fru Funchs Haand, listede sig ud af hendes Soveværelse, gennem Spisestuen, ind til Dagligstuen, hvor Annette sad tavs, en fin, mørk Silhouet op imod Vinduet – den lyse Nat straalende udenfor – Lysene var ikke bleven tændt.

Han lagde sig paa Sofaen. De talte ikke. Saa kom han sagte hen til hende, knælede ned ved hendes Stol, hun lagde sin Haand let paa hans kortkrøllede Haar, strøg det med bløde, eftertænksomme Strøg og spurgte:

Har Du en Hemmelighed at betro mig?

Han saa' op i hendes smukke Ansigt. Jeg har ingen Hemmeligheder at betro Dig! hviskede han. Men jeg har en Bøn til Dig! ...

En Bøn? gentog hun sagte og rystede paa Hovedet.

Kør hjem med mig nu – bliv hos mig – vær min – hvis Du elsker mig! –

Hun svarede intet, glattede stadig hans Haar, spurgte ham sagte: De Kvinder, Du har elsket – har Du bedet dem derom? –

Han rejste sig langsomt; hun lod Haanden synke. Han stod lænet mod Vindueskarmen, med Ryggen mod Nattens dæmrende Skær.

Annette! sagde han med rolig, lav Stemme. Det ene Menneske har sandsynligvis slet ikke Ret til at spørge det andet om No-